



**Sud Bosne i Hercegovine
Суд Босне и Херцеговине**

Predmet broj: S1 1 K 003368 13 Krž

Datum donošenja: 04.11.2013. godine

Datum otpreme: 06.12.2013. godine

**Pred sudskim vijećem u sastavu: sudija Mirko Božović, kao predsjednik vijeća
sudija Redžib Begić, kao sudija izvjestilac
sudija Senadin Begtašević, kao član vijeća**

**PREDMET TUŽILAŠTVA BOSNE I HERCEGOVINE
protiv
OPTUŽENIH MEHURE SELIMOVIĆA, ADILA RUŽNIĆA I EMIRA MUSTAFIĆA**

DRUGOSTEPENA PRESUDA

Tužilac Tužilaštva Bosne i Hercegovine:

Ozrenka Nešković

Branioци optuženih:

Branioци optuženog Mehure Selimovića, advokati Ilijas Midžić i Asim Crnalić

Branilac optuženog Adila Ružnića, advokat Alaga Bajramović

Branilac optuženog Emira Mustafića, advokat Hasan Veladžić

Sadržaj:

P R E S U D A	3
O B R A Z L O Ž E N J E	4
I. ŽALBA TUŽILAŠTVA U ODNOSU NA OSLOBAĐAJUĆI DIO PRESUDE	8
A. POGREŠNO I NEPOTPUNO UTVRĐENO ČINJENIČNO STANJE	8
1. Standardi za odlučivanje po žalbi.....	8
2. Pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje u odnosu na oslobađajući dio prvostepene presude	10
(a) Pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje u odnosu na radnje za koje je optuženi Mehura Selimović oslobođen optužbe.....	10
(i) Pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje u odnosu na tačku I.1. izreke oslobađajućeg dijela presude (tačka I.1. izmijenjene optužnice).....	10
(ii) Pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje u odnosu na tačke I.2.1 a), I.2.1.b) i I.2.2. izreke oslobađajućeg dijela presude (tačke I.2.1 a), I.2.1.b) i I.2.2. izmijenjene optužnice)	12
(iii) Pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje u odnosu na tačke I.2.4.c) i I.2.4.d), I.2.5.b), I.2.5.d) i I.2.6.b) izreke oslobađajućeg dijela presude (tačke I. I.2.4.c) i I.2.4.d), I.2.5.b), I.2.5.d) i I.2.6.b) izmijenjene optužnice).....	16
(iv) Pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje u odnosu na tačku I.2.8. izreke oslobađajućeg dijela presude (tačka I.2.8. izmijenjene optužnice).....	19
(b) Pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje u odnosu na radnje za koje je optuženi Adil Ružnić oslobođen optužbe	23
(i) Pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje u odnosu na tačke I.2.9., I.2.10.b) i I.2.10.c) izreke oslobađajućeg dijela presude (tačke I.2.9., I.2.10.b) i I.2.10.c) izmijenjene optužnice)	23
II. UKIDAJUĆI DIO PRESUDE	28
A. STANDARDI ZA ODLUČIVANJE PO ŽALBI.....	28
B. ANALIZA ŽALBENIH PRIGOVORA BRANILACA OPTUŽENIH	29

Broj: S1 1 K 003368 13 Krž
Sarajevo, 04.11.2013. godine

U IME BOSNE I HERCEGOVINE!

Sud Bosne i Hercegovine, u vijeću Apelacionog odjeljenja Odjela I za ratne zločine, sastavljenom od sudije Mirka Božovića, kao predsjednika vijeća, te sudija Redžiba Begića i Senadina Begtaševića, kao članova vijeća, uz sudjelovanje pravnog savjetnika-asistenta Nevene Aličehajić u svojstvu zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženih Mehure Selimovića, Adila Ružnića i Emira Mustafića, zbog krivičnih djela Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 173. stav 1. tačke c) i e) Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine i Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 175. stav 1. tačke a) i c) Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine, a sve u vezi s odredbom člana 180. stav 1. i 2. i člana 29. istog zakona, odlučujući o žalbama Tužilaštva Bosne i Hercegovine, branilaca optuženog Mehure Selimovića, advokata Asima Crnalića i Ilijasa Midžića, branioca optuženog Adila Ružnića, advokata Alage Bajramovića, te branioca optuženog Emira Mustafića, advokata Hasana Veladžića, izjavljenim protiv presude Suda Bosne i Hercegovine broj S1 1 K 003368 09 Krl od 17.09.2012. godine, nakon održane javne sjednice apelacionog vijeća, u prisustvu tužitelja Tužilaštva Bosne i Hercegovine Ozrenke Nešković, optuženog Mehure Selimovića i njegovog branioca advokata Asima Crnalića, optuženog Adila Ružnića i njegovog branioca advokata Alage Bajramovića i optuženog Emira Mustafića i njegovog branioca advokata Hasana Veladžića, dana 04.11.2013. godine, donio je:

P R E S U D U

I

Odbija se, kao neosnovana, žalba Tužilaštva Bosne i Hercegovine izjavljena u odnosu na oslobađajući dio presude Suda Bosne i Hercegovine broj S1 1 K 003368 09 Krl od 17.09.2012. godine, te se navedena presuda u oslobađajućem dijelu **potvrđuje.**

II

Uvažavanjem žalbi branilaca optuženih Adila Ružnića i Emira Mustafića, a na osnovu člana 309. Zakona o krivičnom postupku Bosne i Hercegovine, po službenoj dužnosti i u odnosu na optuženog Mehuru Selimovića, **ukida se** presuda Suda Bosne i Hercegovine broj S1 1 K 003368 09 Krl od 17.09.2012. godine u osuđujućem dijelu, te se u tom dijelu određuje održavanje pretresa pred vijećem Apelacionog odjeljenja Suda Bosne i Hercegovine.

O B R A Z L O Ž E N J E

1. Presudom Suda Bosne i Hercegovine broj S1 1 K 003368 09 Krl od 17.09.2012. godine optuženi Mehura Selimović, Adil Ružnić i Emir Mustafić, oglaseni su krivim da su da su radnjama opisanim u izreci osuđujućeg dijela presude počinili, i to: **optuženi Mehura Selimović**, pod tačkama I, I. 1., I. 2., I. 3.a), I. 4. i I. 5., krivično djelo Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 175. stav 1. tačka a), u vezi sa članom 180. stav 1. i članom 29. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu KZ BiH), a pod tačkom I. 3.b), krivično djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 173 stav 1. tačka c), u vezi sa članom 180. stav 1. i članom 29. KZ BiH; **optuženi Adil Ružnić**, pod tačkom I, II. 1. krivično djelo Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 175. stav 1. tačka a), u vezi sa članom 180. stav 1. i članom 29. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine, a pod tačkom II. 2. krivično djelo Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 175. stav 1. tačka c), u vezi sa članom 180. stav 1. KZ BiH; i **optuženi Emir Mustafić**, pod tačkom III. 1. Krivično djelo Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 175. stav 1. tačka a), u vezi sa članom 180. stav 1. KZ BiH, i krivično djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 173. stav 1. tačka c), u vezi sa članom 180. stav 1. KZ BiH, za koja krivična djela je prvostepeno vijeće, optuženom Mehuri Selimoviću, za krivično djelo Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 175. stav 1. tačka a) KZ BiH, utvrdilo kaznu zatvora u trajanju od 6 (šest) godina, a za krivično djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 173 stav 1. tačka c) KZ BiH utvrdilo kaznu zatvora u trajanju od 5 (pet) godina, te ga je na osnovu navedenih zakonskih propisa i uz primjenu odredaba članova 39., 42., 48., 49. i 53. stav 2. tačka b) KZ BiH, **osudilo** na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 8 (osam) godina, optuženog Adila Ružnića, za krivično djelo Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 175. stav 1. tačka a) i c) KZ BiH, na osnovu navedenih zakonskih propisa te članova, 39., 42., 48., 49. KZ BiH **osudilo** na kaznu

zatvora u trajanju od 8 (osam) godina, a optuženom Emiru Mustafiću, za krivično djelo Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 175. stav 1. tačka a) KZ BiH, utvrdilo kaznu zatvora u trajanju od 7 (sedam) godina, a za krivično djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 173 stav 1. tačka c) KZ BiH utvrdilo kaznu zatvora u trajanju od 5 (pet) godina, te ga je na osnovu navedenih zakonskih propisa i uz primjenu odredaba članova 39.,42., 48., 49. i 53. stav 2. tačka b) KZ BiH, **osudilo** na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 9 (devet) godina. Na osnovu člana 188. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu ZKP BiH), a u vezi sa članom 186. stav 2. istog zakona, optuženi su obavezani naknaditi troškove krivičnog postupka i paušal, u iznosu koji će Sud utvrditi posebnim rješenjem. Na osnovu člana 198. stav 2. ZKP BiH, odlučeno je da se oštećeni, sa eventualnim imovinskopравnim zahtjevom, upućuju na parnicu.

2. Istom presudom, a na osnovu člana 284. stav c) ZKP BiH, optuženi Mehura Selimović i Adil Ružnić oslobođeni su od optužbe da bi radnjama opisanim pod tačkama I. 1. , I. 2. 1. a) i I. 2. 1. b), optuženi Mehura Selimović, radnjama opisanim pod tačkama I. 2. 2. , I. 2. 4. c), I. 2. 4. d), I. 2. 5. b), I. 2. 5. d), I. 2. 6. b) i I. 2. 8. , te optuženi Adil Ružnić, radnjama opisanim pod tačkama I. 2. 9. , I. 2. 10. b), I. 2. 10. c) i I. 2. 12. oslobađajućeg dijela izreke presude počinili krivično djelo Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 175. stav 1. tačka a) KZ BiH i Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 173. stav 1. tačka c) i e) KZ BiH, u vezi sa članom 180. stav 1. i 2. i članom 29. istog zakona. U odnosu na oslobađajući dio presude, odlučeno je da se optuženi, u skladu sa članom 188. stav 2. ZKP BiH, u cijelosti oslobađaju obaveze naknade troškova krivičnog postupka te je odlučeno da isti padaju na teret budžetskih sredstava, dok su na osnovu člana 198. stav 3. ZKP BiH, oštećeni sa eventualnim imovinskopравnim zahtjevom upućeni na parnicu.

3. Protiv navedene presude žalbe su blagovremeno izjavili Tužilaštvo Bosne i Hercegovine, branioci optuženog Mehure Selimovića, advokati Asim Crnalić i Ilijas Midžić, branilac optuženog Adila Ružnića, advokat Alaga Bajramović, koji je podnio i dopunu žalbe, te branilac optuženog Emira Mustafića, advokat Hasan Veladžić.

4. Tužilaštvo Bosne i Hercegovine žalbu je izjavilo iz osnova pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja iz člana 299. ZKP BiH i povrede krivičnog zakona iz člana 298. ZKP BiH, i to u odnosu na oslobađajući i osuđujući dio pobijane presude, te odluke o krivičnopravnoj sankciji, član 300. tačka d) ZKP BiH, u odnosu na osuđujući dio presude, sa prijedlogom da vijeće Apelacionog odjeljenja Suda BiH (1) uvaži žalbu u pogledu

oslobađajućeg dijela presude, te na osnovu člana 315. stav 2. ZKP-a BiH, a u vezi sa članom 299. stav 1. i 2. ZKP-a BiH, ukine prvostepenu presudu u oslobađajućem dijelu i odredi održavanje glavnog pretresa pred vijećem Apelacionog odjeljenja Suda, (2) uvaži žalbu u pogledu osuđujućeg dijela u tačkama izreke presude gdje su optuženi za pojedine osuđujuće tačke oslobođeni krivične odgovornosti samo u odnosu na pojedine oštećene – žrtve, te na osnovu člana 315. stav 2. ZKP-a BiH, a u vezi sa članom 299. stav 1. i 2. BiH, ukine prvostepenu presudu i odredi održavanje glavnog pretresa pred vijećem Apelacionog odjeljenja, (3) uvaži prijedlog Tužilaštva BiH da se na osnovu člana 295. stav 4. ZKP-a BiH pred vijećem Apelacionog odjeljenja Suda BiH saslušaju svjedoci Dževad Mešić i Milorad Zorić, te da se izvede dokaz Tužilaštva: snimak razmjene ratnih zarobljenika od 11.03.1995. godine kojeg je sačinio Milorad Zorić (4) uvaži žalbu u pogledu odluke o krivičnopravnoj sankciji u odnosu na osuđujući dio presude, te na osnovu člana 314. ZKP-a BiH i člana 300. stav 1. ZKP-a BiH preinači pobijanu presudu u odluci o krivičnopravnoj sankciji, tako što će optuženima Mehuri Selimoviću, Adilu Ružniću i Emiru Mustafiću izreći kaznu propisanu zakonom, u dužem trajanju.

5. Branioци **optuženog Mehure Selimovića, advokati Asim Crnalić i Ilijas Midžić presudu pobijaju** zbog bitnih povreda pravila postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava, sa prijedlogom da apelaciono vijeće Suda BiH uvaži žalbu u odnosu na osuđujući dio prvostepene presude, rješenjem ukine tu presudu i odredi održavanje glavne rasprave.

6. Branilac **optuženog Adila Ružnića, advokat Alaga Bajramović žalbu je izjavio zbog** bitne povrede odredaba krivičnog postupka, povrede krivičnog zakona, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, odluke o krivično-pravnoj sankciji i odluke o troškovima krivičnog postupka, sa prijedlogom da se žalba uvaži, te presuda Suda BiH broj S1 1 K 003368 09 Krl od 17.09.2012. godine preinači, tako da se optuženi Adil Ružnić oslobodi od optužbe, ili da se presuda ukine i odredi održavanje glavnog pretresa pred Apelacionim vijećem, ili pak preinači tako da se primjeni preuzeti KZ SFRJ kao blaži zakon i uz ublažavanje izrekne znatno blaža (minimalno moguća) krivična sankcija ispod granice propisane tim zakonom.

7. Branilac optuženog Adila Ružnića, u zakonskom roku dostavio je i dopunu žalbe i to zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja sa prijedlogom da se dopuna žalbe smatra sastavnim dijelom izjavljene žalbe u dijelu pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, kod koje žalbe u cijelosti ostaje.

8. Žalbu protiv ove presude izjavio je branilac **optuženog Emira Mustafića, advokat Hasan Veladžić**, i to zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, povrede krivičnog zakona, pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o kazni i troškovima krivičnog postupka, sa prijedlogom da apelaciono vijeće Suda BiH (1) žalbu uvaži, ukine pobijanu presudu i odredi održavanje pretresa pred vijećem Apelacionog odjeljenja, ili da (2) pobijanu presudu preinači i optuženog Emira Mustafića oslobodi u cjelosti od optužbe, ili da (3) pobijanu presudu preinači i optuženog Emira Mustafića oslobodi optužbe za izvršenje krivičnog djela Ratni zločin protiv civilnog stanovništva, a izrekne najblažu moguću kaznu za preostalo krivično djelo i oslobodi istog plaćanja troškova krivičnog postupka, ili da (4) pobijanu presudu preinači i izrekne najblažu moguću kaznu optuženom Emiru Mustafiću, te ga oslobodi plaćanja troškova postupka.

9. Odgovore na žalbe branilaca optuženih dostavilo je Tužilaštvo Bosne i Hercegovine, sa prijedlogom da se žalbe branilaca optuženih Mehure Selimovića, Adila Ružnića i Emira Mustafića odbiju kao neosnovane.

10. Odgovore na žalbu Tužilaštva BiH dostavili su branioci optuženog Mehure Selimovića, advokati Asim Crnalić i Ilijas Midžić, branilac optuženog Adila Ružnića, advokat Alaga Bajramović, te branilac optuženog Emira Mustafića, advokat Hasan Veladžić, sa prijedlozima da se žalba Tužilaštva BiH odbije kao neosnovana.

11. Na sjednici apelacionog vijeća, koja je na osnovu člana 304. ZKP BiH održana u prisustvu tužitelja Tužilaštva Bosne i Hercegovine, svih optuženih i njihovih branilaca, uz odsustvo uredno obavještenog branioca optuženog Mehure Selimovića, advokata Ilijasa Midžića, žalbe su ukratko izložili tužiteljica Tužilaštva Bosne i Hercegovine, kao i branioci optuženih, istakavši da u cijelosti ostaju kod žalbenih razloga i prijedloga. Optuženi su se u cijelosti saglasili sa navodima svojih branilaca. Branioci optuženih su ukratko izložili i odgovore na žalbu Tužilaštva, dok je tužtelj izložio odgovore na žalbu branilaca optuženih, ističući da su žalbeni prigovori suprotne strane neutemeljeni i predlažući da se žalbe odbiju kao neosnovane.

12. Apelaciono vijeće Suda Bosne i Hercegovine je, u skladu sa odredbom člana 306. ZKP BiH, ispitalo pobijanu presudu u granicama žalbenih prigovora, te na temelju tako izvršene ocjene donijelo odluku kao u izreci iz slijedećih razloga:

I. ŽALBA TUŽILAŠTVA U ODNOSU NA OSLOBAĐAJUĆI DIO PRESUDE

13. Prije svega apelaciono vijeće nalazi potrebnim primjetiti da je u uvodnom dijelu žalbe Tužilaštva BiH naznačeno kako je ista izjavljena po tri žalbena osnova (pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje, povreda krivičnog zakona i odluka o krivičnoj sankciji), ali kada se analizira njen sadržaj proizilazi da je osnov pobijanja prvostepene presude u oslobađajućem dijelu pogrešno ili nepotpuno utvrđeno činjenično stanje, pa će se stoga ovo vijeće u analizi žalbenih prigovora ograničiti upravo na ovaj žalbeni osnov, pri čemu neće izostati analiza bilo kojeg od relevantnog žalbenog prigovora koji se tiče ovog dijela prvostepene presude.

A. POGREŠNO I NEPOTPUNO UTVRĐENO ČINJENIČNO STANJE

1. Standardi za odlučivanje po žalbi

14. Standard koji žalbeno vijeće treba primijeniti prilikom preispitivanja navodno pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja jeste utemeljenost.

15. Žalbeno vijeće će prilikom razmatranja prigovora kojima se ukazuje da je činjenično stanje u presudi pogrešno i/ili nepotpuno utvrđeno, utvrditi da li bi jedan objektivan sud koji presuđuje u činjeničnim pitanjima došao do jednakog zaključka izvan razumne sumnje. Neće svaka činjenična greška biti razlog da žalbeno vijeće ukine presudu, nego samo ona greška koja je uzrokovala nepravilnu presudu, što se kvalifikuje kao krajnje nepravičan ishod sudskog postupka, kao u slučaju kada je optuženi osuđen usprkos nedostatku dokaza o biću krivičnog djela.

16. Prilikom utvrđivanja da li je zaključak pretresnog vijeća bio opravdan, žalbeno vijeće će krenuti od načela da se ne treba olako upuštati u narušavanje činjeničnog stanja koje je utvrdilo pretresno vijeće. Žalbeno vijeće ima na umu, kao opšte načelo, da je zadatak da sasluša, provjeri i odmjeri dokaze izvedene na glavnom pretresu, prvenstveno u diskrecionoj nadležnosti pretresnog vijeća. Stoga žalbeno vijeće mora iskazati određeno uvažavanje u pogledu činjeničnog stanja koje je utvrdilo pretresno vijeće.

17. Žalbeno vijeće može vlastitim nalazom zamijeniti utvrđenje pretresnog vijeća samo ako jedan objektivan sud, koji presuđuje u činjeničnim pitanjima, ne bi mogao donijeti takvu presudu, kada dokazi na koje se oslanjalo pretresno vijeće, ne bi mogli biti prihvaćeni od strane bilo kojeg objektivnog suda, ili kada je ocjena dokaza „potpuno pogrešna“.

18. Shodno navedenom, pogrešno ili nepotpuno utvrđeno činjenično stanje, kao žalbeni osnov definisan u članu 299. ZKP BiH, postoji kada je sud neku činjenicu pogrešno utvrdio, odnosno nepotpuno utvrdio ili, u slučaju nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i u slučaju kada na to ukazuju nove činjenice ili novi dokazi. Kod ovog žalbenog osnova, ključno je i razgraničiti koje to činjenice imaju karakter odlučnih činjenica, a na šta upućuju odredbe procesnog ili materijalnog zakona koji je primjenjen ili ga je potrebno primjeniti u svakom pojedinom slučaju. U svakom konkretnom predmetu, na temelju izvedenih dokaza ili posredno, na temelju indicija i kontrolnih činjenica, utvrđuju se odlučne činjenice.

19. Potrebno je naglasiti da i u slučaju kada odlučne činjenice jasno proizilaze iz izvedenih dokaza, vijeće je dužno izvesti zaključak o njihovom postojanju, jer u suprotnom nema utvrđenog činjeničnog stanja. Ukoliko neka činjenica nije utvrđena onako kako je postojala u stvarnosti nekog događaja, postoji pogrešno utvrđeno činjenično stanje. S druge strane, nepotpuno utvrđeno činjenično stanje postoji i u slučaju kada na to ukazuju nove činjenice i novi dokazi. Obzirom da na Tužilaštvu leži teret dokazivanja, to je obaveza Tužilaštva, dokazati sve činjenice od kojih zavisi postojanje djela i krivice optuženih, i to, shodno principu *in dubio pro reo*, te odlučne činjenice dokazati izvan svake razumne sumnje, a iz razloga što svaku „*sumnju u pogledu postojanja činjenica koje čine obježja krivičnog djela ili o kojima ovisi primjena neke odredbe krivičnog zakona, sud rješava presudom na način koji je povoljniji za optuženog*“¹.

20. Kako je predmet žalbe Tužilaštva osporavanje pravilnosti utvrđenog činjeničnog stanja u pobijanoj presudi, odnosno žalbom se dovodi u pitanje pravilnost zaključka pobijane presude da izvan svake razumne sumnje Tužilaštvo nije dokazalo da su optuženi Mehura Selimović i Adil Ružnić počinili radnje koje im se optužnicom² stavljaju na teret, apelaciono vijeće će u daljem tekstu dati svoju ocjenu da li žalba osnovano ukazuje da iz izvedenih dokaza tokom prvostepenog postupka, proizilazi, u odnosu na navedene inkriminacije, drugačiji zaključak od onog koji je izvelo prvostepeno vijeće, a to sve, krećući se u granicama žalbenih prigovora.

¹ Odredba člana 3. stav 2. ZKP BiH

² Radnje opisane u tačkama I.1, I.2.1.a), I.2.1.b), I.2.2., I.2.4c), I.2.4.d), I.2.5.b), I.2.5.d), I.2.6.b), I.2.9., I.2.10.b) i I.2.10.c) izmijenjene optužnice

2. Pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje u odnosu na oslobađajući dio prvostepene presude

- (a) Pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje u odnosu na radnje za koje je optuženi Mehura Selimović oslobođen optužbe

- (i) Pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje u odnosu na tačku I.1. izreke oslobađajućeg dijela presude (tačka I.1. izmijenjene optužnice)

21. Pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje, u odnosu na tačku I. 1. oslobađajućeg dijela prvostepene presude (tačka I. 1. izmijenjene optužnice), kako to Tužilaštvo žalbom ističe, rezultat je pogrešne ocjene dokaza Tužilaštva, prije svega Nalaza i mišljenja vještaka vojne i bezbjednosne struke Doc.dr. Dragomira Keserovića³ iz kojeg proizilaze podaci o svojstvu optuženih Mehure Selimovića i Adila Ružnića u inkriminisanom periodu, te njihove obaveze kakve poroizilaze iz tog svojstva. Naime, kako to Tužilaštvo ističe, iz nalaza vještaka proizilazi zaključak da je postojala „faktička involviranost“ službe vojne bezbjednosti kojoj su pripadali obojica optuženih u djelatnostima vezanim za ratne zarobljenike, iz čega, suprotno zaključku prvostepenog vijeća, proizilazi da su oni bili odgovorni za uslove i stanje u zatočeničkim centrima, o kojem lošem stanju i uslovima nisu obavijestili komandanta 5. korpusa A R BiH, a što su bili dužni učiniti.

22. Nasuprot takvim žalbenim prigovorima, apelaciono vijeće nalazi da je prvostepeno vijeće u pobijanoj presudi pravilno zaključilo da Tužilaštvo izvedenim dokazima nije van razumne sumnje dokazalo da su optuženi Mehura Selimović i Adil Ružnić, suprotno odredbama međunarodnog humanitarnog prava, pomagali i podstrekavali zatvaranje ratnih zarobljenika i civila u zatočeničkim objektima „Luke“ u Bihaću, autoservisu „Rad“ u Cazinu, kasarni „Adil Bešić“ u Bihaću, hotelu „Park“ u Bihaću, te fabrici plastike u Petrovcu, tako da su zatočena lica držana u izuzetno lošim uslovima za život (što je prouzrokovalo i smrt dva ratna zarobljenika), da im je bila uskraćena medicinska pomoć, da su zatvorenici prisiljavani na obavljanje prinudnih radova (sječa drva, otkopavanje

³ Dokaz T-224

leševa itd.) i da su ova lica u toku zatočeništva skrivana od predstavnika MKC, kako ne bi bila registrovana. Kod takvog zaključka, prvostepeno vijeće je pravilno cijenilo kako materijalne dokaze Tužilaštva, tako i iskaze saslušanih svjedoka, kao nalaz i mišljenje vještaka Keserovića, na kojem žalba posebno insistira, pri čemu je analiziralo način uspostavljanja i funkcionisanja navedenih zatočeničkih centara. Naime, kako je to pravilno utvrdilo prvostepeno vijeće, zatočenički centri u kasarni „Adil Bešić“ u Bihaću i autoservisu „Rad“ u Cazinu, formirani su na temelju Naredbi komandanta 5. Korpusa, Atifa Dudakovića, od 10.05.1994. godine i 25.11.1994. godine. Iz tih naredbi proizilazi da su *„upravnik sabirnog centra i komandant VJ 5665 Bihać, odgovorni [su mi] za obezbjeđenje ratnih zarobljenika i postupanje prema njima u skladu sa Pravilnikom o postupanju sa ratnim zarobljenicima od 05.08.1993. godine ili sa III Ženevskom konvencijom“*. Sabirni centar u zatvoru „Luke“ u Bihaću, formiran je na temelju Odluke Skupštine okruga Bihać od 17.08.1992. godine, iz koje, istina, ne proizilazi ko je odgovoran za obezbjeđenje ratnih zarobljenika i postupanje prema njima, ali navedeni Pravilnik (dokaz T-42) koji je u inkriminisanom periodu bio na snazi, te kao takav i u primjeni u zatočeničkim centrima u Bihaću, jednako kao ni naredbe komandanta 5. Korpusa, ne predviđaju nikakvu odgovornost službe vojne bezbjednosti, pa samim tim ni optuženih Selimovića i Ružnića, za stanje i uslove života u zatočeničkim centrima.

23. Nadalje, na pretresu pred prvostepenim vijećem saslušani su kao svjedoci i upravnici sabirnih centara i to: Ramo Čelebić (upravnik sabirnog centra „Adil Bešić“ u Bihaću u periodu april/maj 1994. godine do prebacivanja zarobljenika u sabirni centar „Rad“ u Cazinu), Edin Kovačević (upravnik sabirnog centra „Rad“ u Cazinu), Senad Đulić (upravnik sabirnog centra „Adil Bešić“ od aprila do polovine oktobra 1995. godine), Husein Delić (upravnik sabirnog centra u kasarni „Adil Bešić“ od perioda 20-25.decembar 1995. godine), Ismet Karabegović (upravnik okružnog zatvora „Luke“ u Bihaću), zamjenik upravnika zatočeničkog centra u kasarni „Adil Bešić“, Ismet Hrkić, čuvari Emin Đug i Suvad Čehajić, a koji optužene ni na koji način ne dovode u vezu sa načinom funkcionisanja, a time ni uslovima i stanjem u zatočeničkim centrima. Osim navedenih svjedoka, ni ostali saslušani svjedoci, a koji su imali neposredna saznanja o načinu funkcionisanja i uslovima u kojima su ratni zarobljenici boravili u zatočeničkim centrima u inkriminisanom periodu i to Kemal Komić, Edin Salihović i dr. svojim iskazima potvrđuju da je za ishranu, higijenske potrebe, smještaj ratnih zarobljenika u sabirnim centrima, bili zaduženi upravnik sabirnog centra i komandant kasarne.

24. U konačnici ni vještak Himzo Pećenковиć, niti doc.dr. Dragomir Keserović, na čiji nalaz i mišljenje se žalba posebno oslanja u dokazivanju krivice optuženih u pogledu uslova i stanja u zatočeničkim centrima, suprotno žalbenim prigovorima, ne potvrđuju tezu Tužilaštva. Naime, ako se analizira iskaz vještaka Keserovića koji iako govori o „faktičkoj involviranosti“ službe vojne bezbjednosti u procjenu objekata određenih za zatvaranje ratnih zarobljenika, kako se to žalbom Tužilaštva ukazuje, dajući odgovore kroz unakrsno ispitivanje branilaca optuženih na glavnom pretresu, decidno se izjašnjava da optuženi Selimović, a koji stav naknadno iznosi i u odnosu na optuženog Ružnića, nije imao odgovornost, po pitanju prehrane, higijenskih uslova i tretmana ratnih zarobljenika, a koji stav je saglasan stavu iznesenom u nalazu i mišljenju drugog vještaka vojne struke, Himze Pećenковиća.

25. Cijeneći sve navedeno, i ovo vijeće, kao i prvostepeno, ne nalazi da su optuženi Mehura Selimović i Adil Ružnić, na bilo koji način bili odgovorni za zatvaranje i uslove i stanje u zatočeničkim centrima, te da nisu imali bilo kakvu odgovornost u pogledu načina uspostavljanja i funkcionisanja istih, zbog čega su i žalbeni prigovori Tužilaštva kojima se osporava pravilnost činjeničnog stanja vezano za radnje opisane u tački I.1 oslobađajućeg dijela izreke presude ocijenjeni neosnovanim.

(ii) Pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje u odnosu na tačke I.2.1 a), I.2.1.b) i I.2.2. izreke oslobađajućeg dijela presude (tačke I.2.1 a), I.2.1.b) i I.2.2. izmijenjene optužnice)

26. Kako to Tužilaštvo žalbom ističe, prvostepeno vijeće je pogrešno utvrdilo činjenično stanje u odnosu na radnje opisane u tačkama I.2.1.a), i I.2.1.b) izmijenjene optužnice, za koje je optužene Selimovića i Ružnića, oslobodilo optužbe, te tačku i I.2.2. izreke oslobađajućeg dijela presude, za koju je oslobođen optuženi Selimović. Po ocjeni Tužilaštva, pogrešno utvrđeno činjenično stanje proizilazi prvenstveno iz razloga što je prvostepeno vijeće izvelo pogrešan zaključak o svojstvu optuženog Mehure Selimovića, za period od 25.08.1995. godine do 09.11.1995. godine, a kojim periodom je obuhvaćeno i vrijeme izvršenja inkriminacija iz tačaka I.2.1.a), I.2.1.b) i I.2.2. izmijenjene optužnice (početak do sredine oktobra 1995. godine). Nasuprot zaključku prvostepenog vijeća, a koje je na temelju naredbe, str.pov. broj 05/53-1492 od dana 25.08.1995. godine, kojom je optuženi Mehura Selimović, po RF: VD načelnik odsjeka- ujedno zamjenik PK, Odsjek za Kobb, Odjeljenje službe vojne bezbjednosti, Komanda 5. Korpusa, udaljen sa dužnosti, zaključilo da isti od navedenog dana, pa do 09.11.1995. godine, kada je ta naredba

stavljena van snage, bio udaljen sa dužnosti i istu nije obavljao, Tužilaštvo ističe da provedeni dokazi potvrđuju da je optuženi Selimović i u navedenom periodu faktički vršio dužnost VD načelnik odsjeka, a ujedno i zamjenika pomoćnika komandanta Odsjeka za kobp, Odjeljenja službe vojne bezbjednosti 5. Korpusa. U prilog takve tvrdnje u žalbi se ističe da naredba od 09.11.1995. godine, kojom je stavljena van snage naredba od 25.08.1995. godine, o njegovom udaljenju sa dužnosti, ima značaj kao da sama naredba o udaljenju nikada nije ni donešena.

27. Iako apelaciono vijeće *a priori* ne prihvata tvrdnju Tužilaštva da je donošenjem naredbe od 09.11.1995. godine, kojom je van snage stavljena naredba od 25.08.1995. godine, stvoren učinak kao da ista nije ni donešena, ipak nalazi osnovanim prigovorom Tužilaštva da materijalni dokazi⁴ koje je optuženi potpisivao, ili u kojima je označen kao VD načelnik odsjeka- ujedno zamjenik PK, Odsjek za Kobp, Odjeljenje službe vojne bezbjednosti, Komande 5. Korpusa, a na koje Tužilaštvo žalbom ukazuje, stvaraju realnu sumnju u pravilnost zaključka prvostepenog vijeća da optuženi u inkriminisanom periodu nije obavljao navedene dužnosti.

28. Međutim, isticanjem navedenog prigovora Tužilaštvo, zanemaruje cjelokupno obrazloženje prvostepenog vijeća, a koje je vezano za navedene tačke oslobađajućeg dijela izreke, u kojem je prvostepeno vijeće detaljno analiziralo iskaze svjedoka na okolnost navedenih inkriminacija koje su stavljene na teret optuženima Mehuri Selimovću i Adilu Ružniću, te samo optuženom Mehuri Selimoviću (tačka I.2.2), te je zaključilo da isti nisu dosljedni, pouzdani, međusobno potkrijepljeni, te im kao takvima nije moglo pokloniti vjeru. Tužilaštvo, naime, u žalbi, jednostrano analizira iskaze svjedoka optužbe saslušanih na okolnost navedenih tačaka optuženja, i to Milovana Mastikose, Bogdana Lakića, Živka Maleševića i Rajka Pačavre, kao i Laze Bursaća i Zorana Babića, te osporava zaključak prvostepenog vijeća u pogledu činjeničnog stanja, ističući da iako je vijeće njihovim iskazima poklonilo vjeru, nije našlo dokazanim odlučnu činjenicu da je u fabrici plastike u Petrovcu, optuženi Selimović ispitivao navedene svjedoke, a za vrijeme kojeg ispitivanja

⁴ Plan rada odsjeka za KOP OSVB 5. Ko. za septembar 1995. godine od 24.08.1995.godine (T-132); Plan rada odsjeka za KOP OSVB 5. Ko. za novembar 1995. godine od 26.10.1995.godine (T-133); Odjeljenje službe vojne bezbjednosti SP broj 03/707-2 od 04.10.1995. godine (T-165), Naredba komande 5. Korpusa str.pov.broj 04-1/835-1 od 13.10.1995. godine (T-58); Odobrenje odjeljenja službe vojne bezbjednosti za posjetu i registraciju ratnih zarobljenika SP broj 03/338-47 od 23.10.1995. godine (T-48); Evidencija ratnih zarobljenika Odjeljenje službe vojne bezbjednosti broj 03/73-68-4 od 19.10.1995. godine (T-49) Odjeljenje službe vojne bezbjednosti premještaj ratnog zarobljenika SP broj 03/699-2 od 24.09.1995 (T-107)

su psihički, od samog optuženog Selimovića, i fizički, od strane drugih vojnika, stražara, na znak optuženog, zlostavljani, što su svi navedeni svjedoci, kako Tužilaštvo ističe, potvrdili.

29. Ovo vijeće, suprotno takvim prigovorima Tužilaštva, nalazi da je prvostepeno vijeće, savjesnom ocjenom svih izvedenih dokaza, pravilno zaključilo da nije dokazano van svake razumne sumnje, da je optuženi Selimović preduzeo radnje u fabrici plastike u Petrovcu, a koje su mu stavljene na teret. Tako ovo vijeće, nalazi uvjerljivim i u potpunosti prihvatljivim razloge iz pobijane presude po kojima je iskaz svjedoka Milovana Mastikose, koji je, kako to žalba naglašava, posvjedočio da ga je u fabrici plastike u Petrovcu ispitivao optuženi Mehura Selimović, te ga je kao ispitivača i prepoznao, doveden u sumnju iskazom svjedoka Edina Halilagića, koji ne samo da je u svom iskazu pred pretresnim vijećem rekao da je upravo on, u fabrici plastike u Petrovcu, ispitivao svjedoka Mastikosu, nego je prepoznao svoj rukopis u preambuli službene zabilješke sačinjene prilikom ispitivanja navedenog zarobljenika. Tvrdnje Tužilaštva da činjenica da je svjedok Halilagić ispitivao Milovana Mastikosu u fabrici plastike u Petrovcu, ne isključuje mogućnost da je istog ispitivao i Mehura Selimović, kojom prilikom je i počinio radnje koje su mu tačkom 1.2. a) izmijenjene optužnice stavljene na teret, mogle bi se prihvatiti osnovanim da je svjedok Mastikosa i jednom spomenuo da je za vrijeme boravka u fabrici plastike u Petrovcu, ispitivan više puta. Međutim, kako ovaj svjedok navodi da je samo jednom ispitivan za vrijeme cjelokupnog boravka u fabrici plastike u Petrovcu, a svjedok Halilagić pri tome u svom iskazu, koji potvrđuje službena zabilješka sa njegovim rukopisom, tvrdi da je on obavio ispitivanje navedenog svjedoka, i ovo vijeće nalazi, kao i prvostepeno vijeće, da inkriminacije iz tačke 1.2.a) i 1.2.b) izmijenjene optužnice, koje se odnose na omogućavanje fizičkog, te psihičko zlostavljanje svjedoka Mastikose, od strane optuženog Selimovića nisu dokazane van svake razumne sumnje zbog čega je optuženog za iste valjalo i osloboditi, kako to pravilno čini i prvostepeno vijeće.

30. Nadalje, suprotno prigovoru Tužilaštva prvostepeno vijeće je po ocjeni ovog vijeća, svestranom analizom iskaza svjedoka Živka Maleševića, pravilno zaključilo da taj iskaz u dijelu u kojem svjedoči na okolnost inkriminacija iz tačaka 1.2.a) i 1.2.b) nije pouzdan u mjeri da bi se na njemu mogla zasnivati osuđujuća presuda. Naime, kako je to cijenjeno i od strane prvostepenog vijeća, svjedok iznosi dvije oprečne verzije događaja, i to najprije da bi optuženi Selimović davao znak rukom i izlazio zapaliti cigaretu, a za koje vrijeme bi vojnik, koji bi u tom trenutku ušao u prostoriju, njega udarao. Takav iskaz je i po ocjeni ovog vijeća, protivrječan sam sebi, jer ako je optuženi davao znak rukom prije izlaska iz prostorije, a svjedoka udaralo lice koje bi ušlo u prostoriju nakon što optuženi izađe, realno

nije moguće da je znak, ako bi ga optuženi i dao, taj vojnik, koji je bio van prostorije u kojoj je ispitivanje vršeno, mogao vidjeti. Druga verzija događaja, po iskazu svjedoka Maleševića, je da ga je udarao vojnik koji je bio u prostoriji, a nakon znaka koji bi mu dao optuženi, a što je protivrječno prvom dijelu njegovog iskaza. Nadalje, iako svjedok prepoznaje optuženog Selimovića u sudnici, i ističe „da ga je zapamtio za čitav život“, opisuje ga kao mršaviju osobu, duže kovrdžave kose i plavih očiju. Izuzev navedenog svjedoka, a kako je to imalo u vidu i prvostepeno vijeće, takav izgled optuženog nije potvrdio nijedan drugi saslušani svjedok, dok se i samo vijeće moglo uvjeriti da optuženi nema plave oči. Nadalje, iskaz svjedoka u dijelu u kojem govori da je optuženi Selimović davao znakove drugim vojnicima da ga tuku, nije potvrdio niti jedan drugi svjedok, a i Tužilaštvo u završnoj riječi takav iskaz svjedoka, iako je riječ o svjedoku Tužilaštva, dovodi u sumnju, ističući da optuženi Selimović nije davao nikakve znakove, nego da je to činio optuženi Ružnić. Konačno i samo Tužilaštvo prihvata da u iskazu svjedoka postoje određene različitosti, te ističe da svjedok nije potpuno ispitan, a kako je teret dokazivanja na Tužilaštvo, to navedena okolnost predstavlja okolnost više u prilog zaključku prvostepenog vijeća da nije dokazano da je optuženi ispitivao svjedoka Maleševića na način opisan u optužnici, zbog čega ovo vijeće nalazi pravilnim odluku prvostepenog vijeća da se isti za navedenu radnju oslobodi od optužbe.

31. Svjedok Bogdan Lakić, čiji je iskaz po stavu Tužilaštva takođe pogrešno cijenjen od strane prvostepenog vijeća, kada govori o ispitivanju u fabrici plastike u Petrovcu, spominje samo ispitivača koji je imao oko 45 godina starosti, što ni u kom slučaju, po ocjeni ovog vijeća, ne potvrđuje da su istog ispitivali bilo optuženi Selimović, bilo optuženi Ružnić, dok se ni u žalbi Tužilaštva ne precizira zbog čega je vijeće iskaz svjedoka Rajka Pačavre pogrešno cijenilo u odnosu na navedene tačke optuženja, nego se takav prigovor samo paušalno ističe, što nije dovoljno za ispitivanje presude sa aspekta žalbenog osnova pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.

32. Konačno, i vezano za tačku I.2.2. izreke oslobađajućeg dijela presude, apelaciono vijeće nalazi da nije dokazano na nesumnjiv način da je optuženi Selimović počinio inkriminacije koje su mu stavljene na teret. Naime, kako je to, po ocjeni ovog vijeća pravilno cijenilo i prvostepeno vijeće, iz iskaza svjedoka Laze Bursaća i Zorana Babića, koji su saslušani neposredno na navedene okolnosti, a ni iz iskaza ostalih svjedoka sa kojima su iskazi navedene dvojice oštećenih dovedeni u vezu, ne može se izvesti zaključak o krivici optuženog za navedene radnje. Naime, kako je to cijenilo i prvostepeno vijeće, svjedok Lazo Bursać, ispitivača iz fabrike plastike u Petrovcu, opisuje samo kao

izvjesnog „Mehu“, dok svjedok Zoran Babić nije mogao ni opisati osobu koja ga je ispitivala u fabrici plastike u Petrovcu, nego ističe da je naknadno od svjedoka Dragana Stupara čuo da se radi o Mehuri Selimoviću. Kako svjedok Stupar, kako je to naglasilo i prvostepeno vijeće, nije u svom iskazu potvrdio da je ispitivanje u fabrici plastike u Petrovcu vršio Mehura Selimović, nego je ispitivanje od strane optuženog Selimovića, vezao samo za kasarnu u Bihaću, to ni ovo vijeće, kao ni prvostepeno, ne nalazi da bi se na temelju iskaza navedenih svjedoka, mogao izvesti zaključak o krivici optuženog Selimovića za inkriminacije iz tačke I.2.2. optužnice. U konačnici, tvrdnje Tužilaštva da svjedoci Mastikosa i Malešević, potvrđuju iskaze svjedoka Bursaća i Babića, da ih je u kancelariji na spratu ispitivao optuženi Selimović, ovo vijeće ne nalazi dokazanim, iz razloga koji proizilaze iz prethodnog obrazloženja, tačnije obzirom da ni ovo vijeće, kao ni prvostepeno, ne nalazi osnovanim žalbeni prigovor da je navedene oštećene u fabrici plastike ispitivao optuženi Selimović.

33. Dakle, imajući u vidu da čak i kada bi se prihvatila tvrdnja Tužilaštva da je optuženi Selimović u periodu obuhvaćenom inkriminacijama iz tačaka I.2.1.a), I.2.1.b) i I.2.2. izmijenjene optužnice, faktički obavljao dužnost sa koje je naredbom od 25.08.1995. godine bio udaljen, pa u tom kontekstu bio cijenjen i nalaz vještaka Keserovića, na koji se žalba poziva, ta činjenica ne dovodi u pitanje pravilnost činjeničnog stanja kakvo je utvrdilo prvostepeno vijeće, jer izvedeni dokazi, ni po ocjeni ovog, kao ni prvostepenog vijeća, ne potvrđuju da je isti preduzeo radnje koje su mu izmijenjenom optužnicom stavljene na teret. Kada su u pitanju inkriminisane radnje iz tački I.2.1.a) i I.2.1.b) izmijenjene optužnice, a u odnosu na optuženog Ružnića, ovo vijeće konstatuje da ni sama žalba ne konkretizuje u čemu bi se u odnosu na ovog optuženog i za ove radnje ogledalo pogrešno ili nepotpuno utvrđeno činjenično stanje, pa kako se prvostepena presuda ispituje u granicama žalbenih prigovora, to proizilazi da pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja iz tački I.2.1.a) i I. 2.1.b), u odnosu na optuženog Ružnića, žalbom zapravo i nije osporena.

(iii) Pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje u odnosu na tačke I.2.4.c) i I.2.4.d), I.2.5.b), I.2.5.d) i I.2.6.b) izreke oslobađajućeg dijela presude (tačke I. I.2.4.c) i I.2.4.d), I.2.5.b), I.2.5.d) i I.2.6.b) izmijenjene optužnice)

34. Kako se žalbom Tužilaštva ističe, činjenično stanje u pogledu radnji opisanih u tačkama I.2.4.c) i I.2.4.d) izmijenjene optužnice, za koje je optuženi Mehura Selimović oslobođen optužbe, pogrešno je utvrđeno jer je prvostepeno vijeće pogrešno cijenilo iskaze svjedoka Ranka Gojića i Marka Golića. Naime, kako Tužilaštvo ističe, iako je

svjedok Ranko Gojić, na glavnom pretresu prepoznao optuženog Mehuru Selimovića kao osobu koja mu se u inkriminisano vrijeme predstavila kao „glavni bezbjednjak“ za kojeg je rekao da ga je ispitivao, išamarao, a potom i pretukao, vijeće je poklonilo vjeru materijalnim dokazima odbrane, te nije našlo dokazanim da je optuženi Selimović osoba koja je ispitivala oštećenog Ranka Gojića. Nadalje, u odnosu na zlostavljanje Marka Golića, kako Tužilaštvo ističe, optuženi Mehura Selimović je, kao pripadnik Službe bezbjednosti, a što je, kako to proizilazi iz nalaza i mišljenja vještaka Keserovića, u inkriminisanoj periodu bio, imao obavezu da prijavi zlostavljanje oštećenog Golića, od strane trojice lica, komandantu 5. korpusa, što nije učinio. Imajući u vidu navedeno, po ocjeni Tužilaštva, činjenično stanje u odnosu na tačku 1.2.4.c) i 1.2.4.d) izreke oslobađajućeg dijela presude, pogrešno je utvrđeno.

35. Gotovo istovjetan prigovor kojim osporava pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja, Tužilaštvo ističe i u odnosu na tačke 1.2.5.b), 1.2.5.d) i 1.2.6.b) izreke oslobađajućeg dijela presude. Naime, kako to Tužilaštvo u žalbi ističe, iz iskaza svjedoka oštećenih Draška Đervide, Nebojše Trkulje i Marka Golića (vezano za radnje opisane u tačkama 1.2.5.b) i 1.2.5.d) izreke oslobađajućeg dijela presude), proizilazi da je optuženi Mehura Selimović, prilikom njihovog ispitivanja, kao i prilikom sprovođenja svjedoka Dragana Jeftenića, Mijodraga Dejanovića i Neđe Trivića (radnje opisane u tački 1.2.6.b) izreke oslobađajućeg dijela presude), iz hotela „Park“ u Bihaću u zatvor „Luke“ u Bihaću, a kojem sprovođenju je prema iskazima navedene trojice svjedoka prisustvovao, morao primjetiti povrede koje su im prethodno nanesene prilikom premlaćivanja od strane NN stražara i vojnika, a i koje su bile vidljive. Iako Tužilaštvo ne spori činjenicu da optuženi nije u navedenom premlaćivanju učestvovao (za šta nije ni terećen), niti tvrdi da je bio nadređen tim NN stražarima i vojnicima koji su ta premlaćivanja vršili, Tužilaštvo odgovornost optuženog nalazi u činjenici što je isti, a kako to po ocjeni Tužilaštva proizilazi iz iskaza vještaka Keserovića, Naredbe broj 03/3174-1 od 12.05.1994. (dokaz T-159), kao pripadnik Odsjeka vojne bezbjednosti, bio dužan svaku nepravilnost funkcionisanja obezbjeđenja u sabirnim centrima, uključujući i zatočeničke objekte „Adil Bešić“ i hotel Park u Bihaću, prijaviti komandantu 5. korpusa.

36. Po ocjeni ovog vijeća, prvostepeno vijeće je, suprotno prigovoru Tužilaštva, iskaz svjedoka Ranka Golića, koji Tužilaštvo analizira jednostrano, analiziralo upravo na način predviđen odredbom člana 281. stav 2. ZKP BiH, kako zasebno tako u vezi sa drugim dokazima, te je na temelju tako izvršene ocjene izvelo zaključak o oslobađanju optuženog optužbe za radnje opisane u tački 1.2.4.c) izreke presude. Naime, činjenice na koje

Tužilaštvo žalbom ukazuje, a vezano za opis i prepoznavanje na glavnom pretresu optuženog Mehure Selimovića od strane svjedoka Golića, kao osobe koja ga je ispitivala i tukla, nisu sporne. Tačno je da je svjedok optuženog prepoznao kao osobu koja je prema njemu preduzela radnje opisane u tački 1.2.4.c) izreke oslobađajućeg dijela presude. Međutim, Tužilaštvo zanemaruje ostatak sadržaja iskaza navedenog svjedoka, te ostale materijalne dokaze, a koji, kako je to pravilno cijeniло i prvostepeno vijeće, dovode u sumnju odlučnu činjenicu za navedenu inkriminaciju- da li je optuženi nedvojbeno „glavni bezbjednjak“ koji je ispitivao ovog oštećenog, ili postoji mogućnost da je svjedok oštećeni u prepoznavanju pogriješio. Naime, svjedok Golić u vrijeme kada je ispitivanje vršeno, nije poznavao optuženog Selimovića, nije tada znao ni njegovo ime, nego ga opisuje kao prosjedog, visokog čovjeka, koji je u vrijeme kada je ispitivanje vršeno imao 40-45 godina i ističe da se on svjedoku predstavio samo kao „glavni bezbjednjak“. Svjedok dalje ističe da je od drugih stražara čuo pominjanje imena „Mehura“, i svjedočeći na pretresu pred prvostepenim vijećem, 15 godina kasnije, navodno je siguran da ga prepoznaje u liku optuženog Selimovića.

37. Kako je to pravilno cijeniло i prvostepeno vijeće, njegov iskaz je doveden u sumnju materijalnim dokazima, koji upravo potvrđuju iskaz svjedoka u dijelu da su ga za vrijeme boravka u zarobljeništvu, ispitivala tri lica, u više navrata, jer se na izjavama nalaze imena trojice različitih ispitivača, ali među tim licima, kako proizilazi iz zapisnika o saslušanju, nema optuženog Selimovića. Naime, odbrana je kao dokaz O-1-82 uvela 13 izjava navedenog svjedoka, i sam svjedok je izvršivši uvid u navedene izjave, kako one pisane rukom, tako i one kucane na mašini, ali potpisane, potvrdio da je rukopis, odnosno potpis njegov, te da su to izjave, čiji sadržaj on doduše nije, prije potpisivanja pročitao, ali koje je on dao (napisao svojom rukom) ili potpisao za vrijeme boravka u zarobljeništvu u Cazinu. Kao ispitivači, osobe koje su uzele navedene izjave pojavljuju se Suljo Suljanović, Fehim Halilović (10 izjava je uzeo Suljo Suljanović sam, a dvije izjave njih dvojica zajedno), te Ljubiša Samardžija (1 izjavu). Svjedok po imenu, od trojice ispitivača koje navodi, poznaje samo Ljubišu Samardžiju za kojeg ističe da je bio grub prilikom uzimanja izjave, te ostale ispitivače opisuje kao „plavog čovjeka“ i „glavnog bezbjednjaka“. Iako svjedok tog „glavnog bezbjednjaka“ prepoznaje u liku optuženog Selimovića, takvo činjenično stanje ne potvrđuje niti jedan drugi dokaz. Tužilaštvo u žalbi, osporavajući pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja, ne ukazuje niti na jedan dokaz ili razložno obrazloženje, zašto bi na izjavama koje je svjedok, prema vlastitom iskazu, napisao ili potpisao, bilo navedeno ime osobe koja tu izjavu nije uzimala. Imajući u vidu sve navedeno, apelaciono vijeće nalazi da

je prvostepeno vijeće, pravilno utvrdilo da je teza optužbe u odnosu na tačku 1.2.4 c) ozbiljno dovedena u pitanje dokazima odbrane, a kakav zaključak nije doveden u pitanje ni žalbenim prigovorima, pa su stoga ovi prigovori ocijenjeni neosnovanim.

38. Neosnovano se, po ocjeni ovog vijeća, žalbom Tužilaštva osporava i zaključak prvostepenog vijeća da nije dokazana krivica optuženog za radnje opisane u tački 1.2.4.d) izreke presude, te radnje opisane 1.2.5.b), 1.2.5.d) i 1.2.6.b) izreke. Naime, suprotno prigovorima Tužilaštva, koje i u žalbi ističe da je prvostepeno vijeće pogrešno utvrdilo činjenično stanje iz razloga što nije cijeno nalaz i mišljenje vještaka Keserovića, a iz kojeg, prema stavu Tužilaštva, proizilazi zaključak o obavezi optuženog Selimovića, kao pripadnika službe vojne bezbjednosti, da zlostavljanje oštećenog Marka Golića od strane NN lica, kao i sva druga nezakonita postupanja u zatočeničkim objektima, prijavi komandantu 5. Korpusa, apelaciono vijeće nalazi da je prvostepeno vijeće, prije svega, kada je riječ o radnjama iz tačke 1.2.4.d) izreke, pravilno zaključilo da činjenični opis radnji iz navedene tačke, nema karakter pomaganja, jer pomaganjem u izvršenju krivičnog djela se ne može smatrati propuštanje preduzimanja mjera da se NN lice, koje je počinilo to krivično djelo, kazni, jer je krivično djelo od strane tog lica već dovršeno. Takođe, u svim navedenim radnjama, nisu ispunjeni elementi komandne odgovornosti, jer da bi se radilo o komandnoj odgovornosti, nedostaje bitan element, odnos nadređeni-podređeni između Mehure Selimovića i NN vojnika koji su premlaćivanje izvršili, a kako je to prvostepeno vijeće takođe pravilno zaključilo. U konačnici, iako svjedoci potvrđuju da ih je Mehura Selimović ispitivao nakon premlaćivanja, odnosno da je prisustvovao razmjeni, niti jedan od svjedoka ne ističe da je optuženom bilo šta rekao o premlaćivanju koje je pretrpio, nego da je optuženi nastale povrede navodno morao primijetiti, a što nije utvrđeno van razumne sumnje. Stoga apelaciono vijeće ocjenjuje neosnovanim žalbene prigovore Tužilaštva kojima se ukazuje na pogrešno utvrđeno činjenično stanje i u navedenom dijelu presude.

(iv) Pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje u odnosu na tačku 1.2.8. izreke oslobađajućeg dijela presude (tačka 1.2.8. izmijenjene optužnice)

39. Pogrešno utvrđeno činjenično stanje, u odnosu na radnje opisane u tački 1.2.8. izreke oslobađajućeg dijela presude, rezultat je toga što je prvostepeno vijeće, po ocjeni Tužilaštva, pogrešno cijeno iskaze saslušanih svjedoka Tužilaštva, a iz kojih proizilazi da je optuženi Mehura Selimović bio prisutan, kako prilikom ukrcavanja zarobljenika u autobus ispred zatvora Luke, tako i u samom autobusu, pred samu razmjenu na dijelu puta Izačić- Lučko Petrovo selo, tako i na samoj razmjeni, te da je, zajedno sa Šuhretom Fazlićem, zapravo bio osoba koja je rukovodila cijelim procesom razmjene. Kako su

zarobljenici brutalno pretučeni od strane vojnih policajaca koji su ih čuvali u autobusu, a rane i povrede koje su zadobili su bile vidljive, optuženi Selimović, koji je bio prisutan i tokom same razmjene, takve povrede nije mogao ne primjetiti. Imajući u vidu funkciju i ulogu optuženog, koji je u inkriminisanom periodu bio referent operativac Odsjeka službe vojne bezbjednosti, on je bio jedino lice u pratnji autobusa sa zarobljenim srpskim vojnicima, koje je *de jure i de facto* moglo izdavati naredbe vojnim policajcima koji su obezbjeđivali zarobljenike u autobusima, a kako su zarobljenici brutalno pretučeni upravo za vrijeme transporta autobusima na razmjenu, kojom prilikom su zadobili vidljive povrede koje optuženom nisu mogle proći neopaženo, to je po ocjeni Tužilaštva prvostepeno vijeće pogrešno utvrdilo činjenično stanje kada je optuženog Selimovića oslobodilo krivice za navedene radnje.

40. Nasuprot istaknutim žalbenim prigovorima, najprije, kada je riječ o prisustvu optuženog Selimovića u autobusu kojim su zarobljenici krenuli na razmjenu, po ocjeni ovog vijeća, prvostepeno vijeće je pravilno zaključilo da izvedeni dokazi, na nesumnjiv način, ne potvrđuju prisustvo optuženog u autobusu. Naime, jedini svjedok koji je decidno tvrdio da je optuženi Selimović bio prisutan u Cazinu kada su zarobljenici ulazili u autobus, da je bio prisutan u prednjem dijelu autobusa kraj vozača, prilikom vožnje do mjesta razmjene, a time i premlaćivanju kojem su zatočnici bili podvrgnuti, te da je upravo on osoba koja je rekla po polasku autobusa „postupite po naređenju“, nakon čega je tuča uslijedila, je Darko Kajtez. Ostali svjedoci, koji su davali iskaz na iste okolnosti, a koji su poznavali optuženog i bili prisutni u istom autobusu u kojem i svjedok Darko Kajtez, te pošli u razmjenu iz Cazina (Branislav Kalaš, Milorad Carić, Duško Knežević, Jovo Reljić, Lubo Jovići, Marko Golić, Ranko Golić, Luka Kajtez i Pero Plavšić) takav njegov iskaz ne potvrđuju, nego ističu da su optuženog vidjeli tek na mjestu razmjene ili ga nisu tog dana ni vidjeli. Tužilaštvo u žalbi ističe da iskazi svjedoka Milorada Carića i Marka Golića, potvrđuju iskaz svjedoka Darka Kajteza u pogledu prisustva optuženog Selimovića u autobusu za razmjenu jer su ga isti, kako to tužilaštvo interpretirajući njihove iskaze u žalbi, ističe, vidjeli negdje između Izačića i Ličkog Petrovog Sela. Međutim, za razliku od svjedoka Kajteza, koji je decidan u pogledu prisustva optuženog u autobusu za vrijeme kretanja, svjedok Marko Golić izričito ističe da je optuženog Selimovića vidio u Ličkom Petrovom selu, prije razmjene, ali kako svjedok ističe „*uš'o je u autobus, on n'je došao s nama*“, a isto tako svjedok Carić ne može potvrditi da je Mehura putovao s njima autobusom, nego ga i on vidi nakon skidanja poveza s očiju u mjestu gdje je razmjena vršena. Nadalje, kako je to cijenilo i prvostepeno vijeće, video snimak iz autobusa kojim su

zarobljenici vođeni na razmjenu, a na kojem se vidi da su zarobljenici sjedili na podu autobusa sa povezom preko očiju, potvrđuje tačnost iskaza niza svjedoka koji su njihov položaj i povez preko očiju na taj način i opisali, ali dovodi u sumnju upravo iskaz svjedoka Darka Kajteza koji jedini neposredno i direktno inkriminira optuženog Selimovića, i koji, očigledno u nastojanju da svoj iskaz i tvrdnje da optuženog Selimovića vidi u autobusu za vrijeme vožnje, učini uvjerljivijim, jedini tvrdi da nije imao povez na očima, što kod ovog vijeća, kao i prvostepenog, stvara sumnju u istinitost njegovog iskaza. Nadalje, iskaz svjedoka Kajteza, osim iskazima svjedoka oštećenih, doveden je u sumnju i iskazom svjedoka Šuhreta Fazlića, a koji potvrđuje da je kritičnog dana, na razmjenu krenuo zajedno sa optuženim Selimovićem, vozilom sa vozačem Slavkom Lipićem, a koji takođe, u svom iskazu potvrđuje da je vozio upravo njih dvojicu, te video snimkom snimljenim za vrijeme kretanja autobusa, uključujući i vrijeme samog premlaćivanja, a na kojem snimku se ni u jednom segmentu ne vidi optuženi Selimović. Sve navedeno, po ocjeni ovog vijeća, dovodi u sumnju istinitost iskaza svjedoka Kajteza, te i ovo vijeće nalazi da se samo na tom iskazu ne može zasnivati osuđujuća presuda. Pri tome, sve što je već rečeno u paragrafu 38. ove presude, a po pitanju komandne odgovornosti, nepostojanju bilo kakve veze, a posebno ne odnosa nadređeni-podređeni, između optuženog Selimovića i NN vojnika koji su premlaćivanje zarobljenika u autobusu izvršili, i po ocjeni ovog vijeća kao i prvostepenog, isključuje i razmatranje odgovornosti optuženog po navedenom osnovu.

42. Kod navedenog stanja stvari, apelaciono vijeće nalazi da ni izvođenje dokaza, čitanjem iskaza svjedoka Dževada Čauševića ne bi imalo uticaja na drugačiji zaključak o odlučnim činjenicama.

43. Prvenstveno je u vezi sa ovim žalbenim prigovorom potrebno istaći da se žalbom Tužilaštva ne ukazuje na eventualno počinjenu bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz razloga što je prvostepeno vijeće odbilo prijedlog da se pročita iskaz svjedoka Dževada Čauševića, nego ukazuje da je ta okolnost bila od uticaja na pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja. Stoga je i ovo vijeće, istaknuti prigovor analiziralo samo sa aspekta člana 299. ZKP BiH, te u tom smislu zaključuje da iskaz jednog svjedoka, čak i kada bi isti u cijelosti potvrdio tezu optužbe, cijenjen u vezi sa ostalim izvedenim dokazima iz kojih ne proizilazi zaključak da je optuženi Selimović bio prisutan u autobusu za vrijeme premlaćivanja ratnih zarobljenika, pa da je, kao osoba koja je, kako to Tužilaštvo u žalbi ističe, jedina mogla izdavati bilo *de facto*, bilo *de iure* naredbe vojnim policajcima koji su transport zarobljenika obezbjeđivali, kao i da je takvo zlostavljanje omogućavao, a posebno obzirom da nema dokaza o odnosu nadređeni-podređeni da bi se moglo

eventualno razmatrati pitanje komandne odgovornosti, ne bi rezultirao drugačijim zaključkom o odlučnim činjenicama. Stoga, po ocjeni ovog vijeća, neosnovan je i prigovor Tužilaštva da je usljed neprihvatanja prijedloga za čitanje iskaza svjedoka Dževada Čauševića, činjenično stanje u odnosu na navedenu tačku optužnice ostalo nepotpuno utvrđeno.

44. U vezi sa žalbenim prigovorima koji se odnose na ovaj dio presude Vijeće će se osvrnuti i na dokaze čije izvođenje je Tužilaštvo predložilo u žalbi, te ih dostavilo uz žalbu protiv prvostepene presude, a riječ je o izjavama svjedoka Dževada Mešića od 16.03.2012. godine i Milorada Zorića od 19.06.2012. godine, te snimku razmjene ratnih zarobljenika od 11.03.1995. godine, koji snimak je sačinio Milorad Zorić, te ocijeniti i prijedlog za saslušanje navedenih svjedoka pred vijećem Apelacionog odjeljenja.

45. Prije svega, vijeće je navedene dokaze analiziralo sa aspekta da li oni ispunjavaju standard *novuma*, novog dokaza, tačnije analiziralo je da li je postojala mogućnost da Tužilaštvo izvođenje navedenih dokaza predloži u prvostepenom postupku. Naime, odredbom člana 295. stav 4. propisano je:

“u žalbi se mogu iznositi nove činjenice i novi dokazi koji i pored dužne pažnje i opreza nisu mogli biti predstavljeni na glavnom pretresu. Žalitelj je dužan navesti razloge zašto ih ranije nije iznio...”

46. S te strane posmatrano, vijeće nalazi da, imajući u vidu da je dokazni postupak pred prvostepenim vijećem okončan 13.06.2013. godine, a izjava Dževada Mešića, u Tužilaštvu, uzeta 16.03.2013. godine, to je jasno da je navedena izjava bila dostupna Tužilaštvu gotovo tri mjeseca prije okončanja dokaznog postupka pred prvostepenim vijećem, te je navedeni dokaz, kao i saslušanje navedenog svjedoka, nesumnjivo bilo moguće predložiti u postupku pred prvostepenim vijećem. Stoga, navedeni dokaz, ni posmatrano sa tog formalnog procesnog aspekta ne ispunjava neophodni standard da bi mogao biti prihvaćen u postupku pred vijećem apelacionog odjeljenja.

47. Kada je riječ o izjavi svjedoka Milorada Zorića, na temelju stanja u spisu i sadržaja žalbe, vijeće nije moglo zaključiti da li je Tužilaštvo znalo za navedenog svjedoka prije okončanja dokaznog postupka pred prvostepenim vijećem, kao i za postojanje snimka razmjene koji je isti sačinio, jer kako proizilazi iz zapisnika o njegovom saslušanju isti je u SIPA-i saslušan 19.06.2012. godine, dakle nakon okončanja pretresa pred prvostepenim vijećem. Međutim, po ocjeni ovog vijeća, čak i da je izveden, iskaz navedenog svjedoka, jednako kao ni iskaz svjedoka Čauševića, kako je to već obrazloženo u paragrafu 43. ove

presude, doveden u vezu sa nizom dokaza koji ne potvrđuju tezu optužbe, ne bi rezultirao drugačijim zaključkom o odlučnim činjenicama. Takođe, sama činjenica koja se naglašava u žalbi da se u jednom segmentu snimka, na samom mjestu gdje je razmjena ratnih zarobljenika izvršena, vidi optuženi Selimović kako izlazi iz autobusa, po ocjeni ovog vijeća ne dovodi u pitanje pravilnost zaključka prvostepenog vijeća, obzirom da iz iskaza određenog broja svjedoka proizilazi da je Mehura Selimović na mjestu razmjene ušao u autobus, te je iz istog očigledno morao i izaći. Sam takav segment snimka, međutim, po ocjeni ovog vijeća, ni u kom slučaju ne dokazuje da je optuženi bio prisutan u autobusu za vrijeme prevoza ratnih zarobljenika do mjesta razmjene, a samim tim, ni u najmanjem, ne bi mogao biti od uticaja na drugačiji zaključak o odlučnim činjenicama.

(b) Pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje u odnosu na radnje za koje je optuženi Adil Ružnić oslobođen optužbe

(i) Pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje u odnosu na tačke I.2.9., I.2.10.b) i I.2.10.c) izreke oslobađajućeg dijela presude (tačke I.2.9., I.2.10.b) i I.2.10.c) izmijenjene optužnice)

48. Kako Tužilaštvo u žalbi ističe, prvostepeno vijeće je pogrešno utvrdilo činjenično stanje i vezano za radnje opisane u tačkama I.2.9., I.2.10.b) i I.2.10.c) oslobađajućeg dijela presude, za koje je oslobođen optužbe drugooptuženi Adil Ružnić.

49. Naime, po ocjeni Tužilaštva, a suprotno zaključku prvostepenog vijeća, iskazi svjedoka Slavka Bilbije, Dušana Rodića i Slavka Rajlića, upravo potvrđuju da je optuženi Adil Ružnić bio prisutan i vršio ispitivanje ratnih zarobljenika u autoservisu Rad u Cazinu, a prilikom kojeg ispitivanja su zlostavljani od strane NN vojnika.

50. Apelaciono vijeće takav prigovor ocjenjuje neosnovanim.

51. Naime, za razliku od Tužilaštva, koje iskaze navedenih svjedoka sa glavnog pretresa, analizira izolovano, cijeneći samo parcijalno izdvojene dijelove njihovih iskaza koji kao takvi, po ocjeni Tužilaštva, potvrđuju tezu optužbe, prvostepeno vijeće je iskaze navedenih svjedoka cijeno kako zasebno, tako i u vezi sa ostalim izvedenim dokazima, te je na temelju takve ocjene, po ocjeni ovog vijeća, pravilno zaključilo da se na temelju istih ne može izvesti zaključak da je optuženi Adil Ružnić, bezbjednjak koji je ispitivao

navedene svjedoke, za vrijeme kojeg ispitivanja su od strane NN vojnika tučeni. Tako, kako je to pravilno cijenilo i prvostepeno vijeće, iz iskaza svjedoka Slavka Bilbije, ne može se na nesumnjiv način zaključiti da li je optuženi Ružnić upravo bio bezbjednjak koji je prisustvovao njegovom ispitivanju, za vrijeme kojeg ispitivanja je tučen od strane NN lica. Sam iskaz svjedoka je konfuzan, govori o prisustvu dva bezbjednjaka „*Ružnića kcji je došao iz Bihaća i Hadžiselimovića iz Sanskog Mosta*“, ali dalje kroz iskaz, više nije siguran da li je riječ o Hadžiselimoviću ili pak Selimoviću. Nadalje, bezbjednjaka koji ga je ispitivao u Cazinu, kako ističe, nije mogao dobro ni vidjeti, pa time ni opisati, a onda kada je upitan da prepozna u sudnici misli da ga prepoznaje u liku optuženog Ružnića, ali nije siguran. Dovođenjem u vezu iskaza ovog svjedoka sa njegovom izjavom iz istrage, koja je uložena kao dokaz u sudski spis, a iz koje proizilazi da je ispitivanje ovog svjedoka u Cazinu, vršeno u prisustvu bezbjednjaka Hadžiselimovića i Fazlića, a ne Ružnića, apelaciono vijeće, kao i prvostepeno, nalazi da takvi dokazi, u situaciji kada ni sam svjedok nije siguran da li ga je optuženi Ružnić ispitivao, ostavljaju značajan stepen sumnje da li je optuženi Ružnić bezbjednjak koji je prisustvovao ispitivanju svjedoka. Ni svjedok Duško Rodić nije siguran ko je bezbjednjak kojem je u Cazinu davao izjavu, nikada mu nije saznao ime, a i kada je pozvan da prepozna tu osobu u sudnici, ističe da „*misli da je to čovjek kcji sjedi u drugom redu*“, ali u to nije siguran. Pri tome, dodatna sumnja u identitet bezbjednjaka koji je vršio ispitivanje, rezultat je i ocjene iskaza svjedoka Husnije Šabića, a koji je istakao da je upravo on u Cazinu ispitivao zarobljenike Slavka Bilbiju i Dušana Rodića, kojih se obojice sjeća. U konačnici, i svjedok Slavko Rajlić, ne samo da nije siguran ko ga je ispitivao za vrijeme zarobljeništva u Cazinu, već ističe da ga je ispitivao njemu nepoznati oficir bezbjednosti za kojeg je poslije čuo da se zove Ružnić, te ističe da mu se prepliću „Cazin i Bihać“, nego ni u izjavi iz istrage ne spominje optuženog kao osobu koja ga je ispitivala za vrijeme kojeg ispitivanja je zlostavljan. Cijeneći sve navedeno, ovo vijeće nalazi da je prvostepeno vijeće pravilno zaključilo da izvedeni dokazi nisu dostatni za zaključak da je optuženi Adil Ružnić ispitivao navedene oštećene, zbog čega je istog za radnje opisane u tački 1.9 izreke oslobađajućeg dijela presude i oslobodilo optužbe. Istaknuti prigovori Tužilaštva, koje iskaze trojice oštećenih radnjama opisanim u navedenoj tački, cijeni jednostrano i paušalno, nisu doveli u sumnju pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja, pa ih ovo vijeće ocjenjuje neosnovanim.

52. Nadalje, kada je riječ o radnjama opisanim u tački 1.2.10 b) izreke oslobađajućeg dijela presude, a u odnosu na koje radnje Tužilaštvo takođe nalazi činjenično stanje pogrešno utvrđenim, u žalbi Tužilaštva se samo paušalno ističe da prvostepeno vijeće

izjave pojedinih svjedoka u odnosu na navedenu tačku optuženja nije uzelo u razmatranje, ali ne ističe ni koji su to iskazi, niti na koji način oni podržavaju tvrdnje optužbe. Takođe, u okviru istog prigovora, a u pogledu iskaza svjedoka Neđe Krndije, Tužilaštvo u žalbi ne ističe u čemu se ogleda eventualna pogrešna ocjena njegovog iskaza od strane prvostepenog vijeća, niti na koji način je to bilo od uticaja na pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja. Stoga takvi paušalno istaknuti prigovori nisu mogli biti ni predmetom ocjene ovog vijeća. Istovremeno, kada je riječ o premlaćivanju svjedoka Brane Čičića, ni ovo vijeće, kao ni prvostepeno, ne dovodi u pitanje činjenicu da je svjedok bio izložen teškom fizičkom maltretiranju, od kojeg su mu kako ističe, leđa bila potpuno modra, ali nalazi da nije dokazana bilo kakva veza, a posebno ne odgovornost optuženog Ružnića za takvo premlaćivanje. Naime, sam svjedok, ni na koji način, premlaćivanje ne dovodi u vezu sa optuženim Ružnićem, nego naprotiv ističe da je Ružnić došao da ga ispituje nekoliko dana nakon premlaćivanja, da tom prilikom nije bio tučen, kao i da povrede na njegovom tijelu nisu bile vidljive, iako su mu leđa bila potpuno modra i da je, kako kaže teško hodao, a niti se on optuženom požalio da je tučen.

53. Po ocjeni ovog vijeća, prvostepeno vijeće je i u odnosu na radnje opisane u tački I.2 10 c) pravilno utvrdilo činjenično stanje, kada je zaključilo da iskaz svjedoka Milutina Zrnića, a koji bezbjednjaka koji ga je ispitivao i za vrijeme kojeg ispitivanja ga je i fizički i psihički zlostavljao i omogućavao NN vojnicima da ga tuku, nije mogao opisati na način koji bi za vijeće bio uvjerljiv u pogledu činjenice da je riječ o optuženom Ružniću, kako ga optužnica tereti, niti ga je identifikovao imenom, jer mu isto nije poznato, niti ga je konačno mogao u sudnici prepoznati, a koji pri tome, ni u ranijoj izjavi iz istrage ne spominje optuženog Ružnića, nego navodi imena, tačnije nadimke dvojice drugih lica koja su ga prilikom ispitivanja tukli, ne pruža dovoljno osnova za zaključak da je optuženi Ružnić, osoba koja je preduzela radnje fizičkog i psihičkog zlostavljanja svjedoka Zrnića, zbog čega je po ocjeni ovog vijeća, prvostepeno vijeće pravilno odlučilo da optuženog za navedene radnje oslobodi od optužbe.

54. U konačnici, neosnovano se po ocjeni ovog vijeća, osporava i pravilnost zaključka prvostepenog vijeća vezano za obaveze optuženog Ružnića da kao pripadnik odsjeka službe bezbjednosti prijavi radnje fizičkog i psihičkog zlostavljanja ratnih zarobljenika opisane u tačkama I.2.9, I.2.10.b) i I.2.10.c) Komandantu 5. korpusa, a što je, po ocjeni Tužilaštva, rezultat pogrešne ocjene nalaza i mišljenja vještaka Keserovića od strane prvostepenog vijeća. Naime, kako to proizilazi iz već prethodno datog obrazloženja, imajući u vidu da je ovo vijeće našlo pravilnim zaključak prvostepenog vijeća da Tužilaštvo

izvedenim dokazima, za sve navedene radnje, nije sa dokazalo da ih je optuženi Ružnić preduzeo, pa čak ni da je bio upoznat da su se desile, to se, po ocjeni ovog vijeća ne može smatrati isti ni odgovornim za neprijavlivanje istih.

55. Na kraju, pogrešno utvrđeno činjenično stanje i u odnosu na tačku 1.2.12 izmijenjene optužnice, Tužilaštvo nalazi u tome što je, kako ističe u žalbi, prvostepeno vijeće optuženog Ružnića oslobodilo optužbe za radnje opisane u navedenoj tački, nalazeći da se iskazu svjedoka Dragana Stupara sa glavnog pretresa, koji ga je tom prilikom označio kao osobu koja je vršila ispitivanje, a kojom prilikom ga je psihički zlostavljao, zatvarao ga u samicu i prijetio da će ostati nerazmijenjen, ne može pokloniti vjera, jer to nije rekao u svojim ranijim iskazima. Međutim, kako Tužilaštvo ističe, razlog za takvu razliku u iskazima jeste činjenica što svjedok na navedene okolnosti ranije nije ni pitan, pa se dodatnim ispitivanjem na navedenu okolnost, mogla otkloniti navedena razlika u iskazima svjedoka, a obzirom da nije činjenično stanje je ostalo, po ocjeni Tužilaštva, nepotpuno utvrđeno.

56. Po ocjeni ovog vijeća, istaknuti prigovor Tužilaštva je neosnovan.

57. Naime, prvostepeno vijeće je po ocjeni ovog vijeća, pravilno cijenilo sve izvedene dokaze u odnosu na navedenu tačku optuženja, a to su, pored iskaza koji je svjedok dao na glavnom pretresu i njegove dvije izjave koje je odbrana uložila kao dokaz koje je svjedok dao u fazi istrage⁵. Ocjenom navedenih izjava u vezi sa iskazom svjedoka sa glavnog pretresa, po ocjeni ovog vijeća, kao rezultat se javlja značajan stepen sumnje da je optuženi Ružnić počinio inkriminacije koje su mu stavljene na teret, a što je, suprotno prigovoru Tužilaštva, pravilno zaključilo i prvostepeno vijeće.

58. Naime, kako to proizilazi iz navedene dvije izjave koje je svjedok dao u fazi istrage, a što se konstatuje i u obrazloženju pobijane presude, svjedok je detaljno pitan na okolnost boravka u zatvoru Luke, a gdje se, kako je to navedeno u optužnici, desila inkriminirana radnja. Svjedok dajući izjavu prvo u CJB Banja Luka, 2005. godine, a potom i dvije godine kasnije u Tužilaštvu Bosne i Hercegovine, ističe da u zatvoru u Bihaću nije bilo toliko maltretiranja kao u zatvoru u Petrovcu, jer nisu imali kontakt s vojskom kao kada su bili u Petrovcu. Dakle svjedok ne samo da ne govori o maltretiranju od strane

⁵ O-139 Zapisnik o saslušanju svjedoka Dragana Stupara, CJB Banja Luka broj 10-02/2-656/05 od 11.11.2005. godine i O-2-65 Zapisnik o saslušanju svjedoka Dragana Stupara, Tužilaštvo BiH broj KT-RZ-117/07 i KT-RZ-30/05 od 17.04.2007. godine

bezjednjaka koji ga je ispitivao, nego ističe da nije bilo „toliko maltretiranja“, a i maltretiranja koja su se dešavala dovodi u vezu sa vojskom, a ne ispitivačima. Da je svjedok zaista, za vrijeme boravka u zatvoru Luke, od optuženog Ružnića doživio zastrašivanja kakva opisuje u svom iskazu sa glavnog pretresa, kao i da je zatvoren u samicu, a što nesumnjivo predstavlja jedno traumatično iskustvo za svakog prosječnog čovjeka, takve okolnosti ne bi mogle ostati „zaboravljene“ u vrijeme kada je davao iskaze u fazi istrage, a koje je pri tome bliže vremenu kada se to navodno zlostavljanje desilo u odnosu na vrijeme svjedočenja na glavnom pretresu. Po ocjeni ovog vijeća, ne može se prihvatiti razložnim ni objašnjenje svjedoka da o tim okolnostima, kojih se iznenada sjetio na glavnom pretresu pred prvostepenim vijećem, u fazi istrage nije pitan jer, kako to proizilazi iz navedenih zapisnika o saslušanju svjedoka sačinjenih u fazi istrage, proizilazi da je svjedok pitan o uslovima zatočenja u zatvoru Luke, a kojom prilikom nije ništa govorio o zlostavljanju od strane optuženog Ružnića. Stoga se i po ocjeni ovog vijeća, kao ni prvostepenog, ne može pokloniti vjera njegovom iskazu sa glavnog pretresa, kao iskazu koji bi van svake razumne sumnje dokazivao da je optuženi preduzeo radnje koje su mu tačkom I.12 optužnice stavljene na teret.

59. U pogledu prigovora Tužilaštva, da su se razlike u iskazima mogle otkloniti dodatnim ispitivanjem svjedoka na navedene okolnosti, apelaciono vijeće ističe da je riječ o svjedoku Tužilaštva, koji je od strane postupajućeg tužioca na glavnom pretresu direktno ispitan, te je kroz navedeno ispitivanje Tužilaštvo, na kojem i leži teret dokazivanja, kako je to prethodno već isticano, imalo mogućnost i priliku razjasniti sve činjenice koje bi se mogle ukazati spornim, a obzirom da su navedene izjave iz istrage bile dostupne i poznate Tužilaštvu (jedna od njih data pred Tužilaštvom BiH).

60. Cijeneći sve navedeno, apelaciono vijeće nalazi da Tužilaštvo, istaknutim žalbenim prigovorima, nije dovelo u sumnju zaključak prvostepenog vijeća u odnosu na radnje opisane u tački I.12 izreke, za koje je optuženog Ružnića oslobodilo optužbe, iz razloga što Tužilaštvo nije na nesumnjiv način dokazalo da je isti preduzeo radnje psihičkog zlostavljanja svjedoka Dragana Stupara.

II. UKIDAJUĆI DIO PRESUDE

A. STANDARDI ZA ODLUČIVANJE PO ŽALBI

61. Razmatrajući žalbe branilaca optuženih Mehure Selimovića, Adila Ružnića i Emira Mustafića, Apelaciono vijeće je najprije razmotrilo žalbene prigovore kojima su branioci ukazivali na počinjene bitne povrede odredaba krivičnog postupka.

62. Naime, odredbom člana 296. ZKP BiH, kao prvi žalbeni osnov, po kojem je moguće pobijati prvostepenu presudu, propisan je žalbeni osnov bitnih povreda odredaba krivičnog postupka, dok je odredbom člana 297. ZKP BiH propisano kada postoji bitna povreda odredaba krivičnog postupka. Iz sadržaja navedene odredbe proizilazi da se bitne povrede odredaba krivičnog postupka mogu klasificirati na one povrede (propisane u stavu 1. navedene odredbe) za koje postoji pretpostavka da su negativno uticale na valjanost izrečene presude (apsolutno bitne)⁶, te one povrede kod kojih je ostavljeno na ocjenu drugostepenom vijeću da preispita da li je postojanje istih bilo od uticaja na pravilnost i zakonitost izrečene presude (relativno bitne).

63. Ukoliko je počinjena neka od bitnih povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. ZKP BiH, sa izuzetkom bitnih povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačke f), g) i j) ZKP BiH, apelaciono vijeće će presudu obavezno ukinuti.

64. Ukoliko se pak žalbom prigovara da neka odredba zakona nije primjenjena ili nije primjenjena na pravilan način, apelaciono vijeće će preispitati da li je takva povreda imala ili mogla imati negativan uticaj na donošenje valjane i zakonite presude. Nadalje, nije dovoljno da podnosilac žalbe istakne navedeni prigovor, da ukaže da se navedena procesna povreda mogla *hipotetički* odraziti na donošenje zakonite i pravilne presude, nego je nužno da se obrazloži da je riječ o povredi materijalne prirode, koja je uistinu bila od uticaja na valjanost presude. Sama činjenica da neka odredba zakona nije primjenjena ili je nepravilno primjenjena, u situaciji kada žalbeno vijeće smatra da počinjena povreda nije materijalne prirode, te da je bez obzira na počinjenu povredu donesena pravilna i

⁶ Taksativno nabrojane u članu 297. stav 1. ZKP BiH

zakonita presuda, nema karakter bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 2. ZKP BiH.

65. Odredbom člana 297. stav 1. tačka k) ZKP BiH propisano je da bitna povreda odredaba krivičnog postupka postoji ako je izreka presude nerazumljiva, protivrječna sama sebi ili razlozima presude, ili ako presuda uopće ne sadrži razloge ili u njoj nisu navedeni razlozi o odlučnim činjenicama.

66. Da li je povreda iz člana 297. stav 1. tačka k) ZKP BiH, počinjena od strane prvostepenog vijeća, žalbeno vijeće će preispitati na temelju *prima facie* analize presude. Naime, žalbeno vijeće neće, kod utvrđivanja da li je izreka presude nerazumljiva, protivrječna sebi ili razlozima presude, ili uopšte ne sadrži razloge o odlučnim činjenicama, utvrđivati da li je pretresno vijeće napravilo činjeničnu grešku ili materijalnu povredu zakona, već će isključivo preispitati da li presuda, isključivo sa formalnog aspekta, sadrži sve potrebne elemente.

67. Dakle, bitna povreda odredaba krivičnog postupka, kao žalbeni osnov propisan u članu 297. stav 1. tačka k) ZKP BiH, nije valjan osnov za žalbu kada se osporava pravilnost činjenica koje je pretresno vijeće utvrdilo ili nije utvrdilo, kao i valjanost datih razloga o odlučnim činjenicama. Ukoliko žalilac smatra da neka odlučna činjenica nije utvrđena, na raspolaganju ima žalbeni osnov iz člana 299. stav 1. ZKP BiH (pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje), dok će presudu, po osnovu člana 297. stav 1. tačka k) ZKP BiH pobijati samo ukoliko ista sadrži nedostatke sa formalnog aspekta.

68. Ispitujući pobijanu presudu u granicama žalbenih prigovora, apelaciono vijeće nalazi da su branioci izjavljenim žalbama osnovano ukazali da je od strane prvostepenog vijeća počinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačka k) ZKP BiH, tačnije da je izreka pobijane presude nerazumljiva.

B. ANALIZA ŽALBENIH PRIGOVORA BRANILACA OPTUŽENIH

69. Kako u žalbi ističe branilac optuženog Adila Ružnića, ovaj optuženi oglašen je krivim da je, kako je to opisano u uvodnom osuđujućem dijelu izreke pobijane presude, a i po pravnoj ocjeni krivičnog djela iz izreke, kao saizvršilac, zajedno sa optuženim Mehurom Selimovićem, počinio radnje koje su navedene u osuđujućem dijelu izreke pobijane

presude koji se odnosi na ove optužene (postupanja u zatočeničkim centrima Luke u Bihaću, Auto-servis Rad u Cazinu, kasarna Adil Bešić u Bihaću i prostorijama hotela Park u Bihaću). Međutim, kako to branilac uočava, iz opisa radnji za koje su ovi optuženi pojedinačno oglašeni krivim, ne proizilaze saizvršilačke radnje, jer je drugooptuženi oglašen krivim samo za postupanje u zatočeničkom centru kasarne Adil Bešić u Bihaću. Osim toga, u preambuli izreke presude se navodi da su optuženi Mehura Selimović i Adil Ružnić oglašeni krivim za radnje preduzete u periodu od aprila 1994. do kraja januara 1996. godine, ali obzirom da optuženi Adil Ružnić, kod opisa konkretnih radnji izvršenja, nije oglašen krivim niti za jednu radnju preduzetu u periodu od aprila 1994. godine do polovine septembra 1995. godine, to sve izreku presude čini nerazumljivom, protivrječnom samoj sebi, ali i protivrječnom obrazloženju presude.

70. Apelaciono vijeće istaknuti prigovor nalazi osnovanim.

71. Naime, saizvršilaštvo ili saučiniteljstvo, kako je to propisano odredbom člana 29.KZ BiH postoji:

“Ako više osoba, učestvovanjem u učinjenju krivičnog djela ili preduzimajući što drugo čime se na odlučujući način doprinosi učinjenju krivičnog djela, zajednički učine krivično djelo, svaka od njih kaznit će se kaznom propisanom za to krivično djelo.”

72. Dakle, saizvršilaštvo postoji kada više lica učestvuju u izvršenju krivičnog djela i čije su radnje tako međusobno povezane da izvršeno djelo i nastala protivpravna posljedica predstavljaju rezultat zajedničkog djelovanja svih učesnika. Da bi se zajedničko djelovanje više lica, smatralo saizvršilaštvom u izvršenju krivičnog djela, potrebno je da pored zajedničkog djelovanja više lica u njegovom ostvarenju, kod njih postoji i svijest da izvršeno djelo predstavlja zajednički rezultat njihovih radnji. Nadalje, da bi se govorilo o saizvršilaštvu, imajući u vidu citiranu zakonsku definiciju, neophodno je da radnje svakog od tih saizvršilaca, na odlučujući način doprinose ostvarenju krivičnog djela. Dakle, uloga svakog od saizvršilaca, je od bitnog značaja u procesu izvršenja samog djela, odnosno ostvarenja zajedničkog plana. U tom smislu saizvršilaštvo karakteriše, funkcionalna vlast svakog od saizvršilaca nad djelom kao cjelinom, jer ako bi neko od saizvršilaca propustio da izvrši svoj dio zadatka, djelo ne bi moglo biti realizovano onako kako je planirano.

73. Ako se analizira činjenično opis radnji za koje je optuženi Ružnić (a isto se odnosi i na radnje optuženog Selimović o čemu će u daljem tekstu obrazloženja biti više riječi) oglašen krivim (radnje opisane u tačkama II.1 i II.2 izreke osuđujućeg dijela presude), proizilazi da je navedene radnje preduzeo on sam, lično, a ne zajedno sa optuženim

Selimovićem, kako se to navodi u uvodnom dijelu izreke osuđujućeg dijela presude. Dakle, u izvršenju navedenih radnji, nema ni prvog elementa neophodnog za saizvršilaštvo, a koji se ogleda u *zajedničkom djelovanju više lica*, a samim tim ne može se govoriti niti o ostalim njegovim elementima (odlučujućem doprinosu svakog od izvršilaca u izvršenju krivičnog djela i sl.). Konačno, kako to branilac osnovano primjećuje, radnje za koje je optuženi Ružnić oglašen krivim, preduzete su u periodu od polovine septembra 1995. godine do kraja januara 1996. godine, odnosno do 27. januara 1996. godine (tačka II.2.), a u uvodnom dijelu izreke presude, on se oglašava krivim za to što je zajedno sa optuženim Selimovićem „omogućio i učinio fizičko i psihičko zlostavljanje zatočeničkih lica u zatočeničkim centrima, u periodu od aprila 1994. godine do kraja januara 1996. godine“ . Kako kod opisa konkretnih radnji za koje je optuženi Ružnić oglašen krivim, nema niti jedne radnje preduzete u periodu od aprila 1994. godine, do polovine septembra 1995. godine, to branilac osnovano ukazuje da navedeno izreku presude čini nerazumljivom i protivrječnom samoj sebi.

74. Iako branilac optuženog Selimovića nije žalbom ukazao na nerazumljivost izreke pobijane presude i protivrječnost izreke presude samoj sebi, na način kako je to učinio svojom žalbom branilac optuženog Adila Ružnića, apelaciono vijeće je imajući u vidu princip *beneficium cohesionis*, proklamovan odredbom člana 309. ZKP BiH, a koja glasi:

“Ako vijeće apelacionog odjeljenja povodom ma čije žalbe utvrdi da su razlozi zbog kojih je donio odluku u korist optuženog od koristi i za kojeg od saoptuženih koji nije podnio žalbu ili je nije podnio u tom pravcu, postupit će se po službenoj dužnosti kao da takva žalba postoji”;

imalo obavezu ispitati da li konstatovana bitna povreda odredaba egzistira i u odnosu na optuženog Mehuru Selimovića, pa je zaključilo da ista postoji i u odnosu na ovog optuženog. Naime, jednako kao i u odnosu na optuženog Ružnića, iz opisa radnji, za čije izvršenje je oglašen krivim optuženi Selimović (radnje opisane u tačkama I.1., I.2, I.3.a), I.3.b), I.4. i I.5) izreke osuđujućeg dijela presude), proizilazi da ih je preduzeo optuženi Selimović individualno, ili pak sa drugim NN licima, ali nikako zajedno sa optuženim Ružnićem, kao saizvršilac, a kako se to navodi u uvodnom dijelu izreke presude. Nadalje, sve radnje za koje je optuženi Selimović oglašen krivim preduzete su u periodu od aprila 1994. godine do najkasnije polovine maja 1995. godine, tačnije nema niti jedne radnje za koju je optuženi Selimović oglašen krivim, a koja je preduzeta u periodu od druge polovine maja 1995. godine pa do kraja januara 1996. godine, a za koji cjelokupan vremenski period je i ovaj optuženi oglašen krivim kako to proizilazi iz uvodnog dijela izreke presude. Kod ove konstatacije, a rukovodeći se principom *beneficium cohesionis*, ovo vijeće po

službenoj dužnosti je utvrdilo da je i u odnosu na optuženog Mehuru Selimovića, od strane prvostepenog vijeća, počinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačka k) ZKP BiH, tačnije da je izreka presude kojom je i ovaj optuženi oglašen krivim nerazumljiva i protivrječna sama sebi, a što predstavlja razlog za njeno obavezno ukidanje.

75. Branilac optuženog Emira Mustafića osporavajući pobijanu presudu sa aspekta bitnih povreda odredaba krivičnog postupka, počinjenih od strane prvostepenog vijeća, istakao je da je izreka presude u odnosu na njegovog branjenika takođe nerazumljiva, iz razloga što u izreci presude nisu navedene sve činjenice iz kojih proizilaze bitna obilježja krivičnog djela za koje je optuženi oglašen krivim, kao ni činjenice od kojih ovisi primjena odredaba krivičnog zakona.

76. Odredbom člana 285. stav 1. tačka a) ZKP BiH, propisano je da u presudi kojom se optuženi oglašava krivim, *sud će izreći za kcje se krivično cjelo optuženik oglašava krivim, uz navođenje činjenica i okolnosti kcje čine bitna obilježja krivičnog djela, kao i onih od kcjih ovisi primjena određene odredbe krivičnog zakona.*

77. Pobijanom presudom je optuženi Mustafić oglašen krivim za izvršenje dva različita krivična djela, Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika i Ratni zločin protiv civilnog stanovništva. Za svako od navedenih krivičnih djela, optuženom Mustafiću je utvrđena kazna zatvora, a potom mu je uz primjenu odredaba o sticaju krivičnih djela, za oba krivična djela izrečena jedinstvena kazna zatvora u trajanju od 9 (devet) godina.

78. Po ocjeni ovog vijeća, branilac osnovano žalbom ukazuje da izrekom osuđujućeg dijela pobijane presude koja se odnosi na ovog optuženog na jasan i nedvosmislen način nije opisano u odnosu na koje od navedenih oštećenih je počinjeno krivično djelo Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika, a na koje oštećene bi se odnosilo krivično djelo Ratni zločin protiv ratni zločin protiv civilnog stanovništva. Analizom izreke presude ne može se zaključiti da li su i koja su lica, navedena u izreci presude ratni zarobljenici, a koja civili, a što je bilo nužno na nesumnjiv način opisati i razgraničiti da bi se krivično djelo moglo kvalifikovati kao Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika, odnosno Ratni zločin protiv civilnog stanovništva. Nasuprot takvoj obavezi prvostepenog vijeća, u izreci pobijane presude se samo navodi da je optuženi Mustafić, *“zlostavljao zatočena lica...(zarobljenike i civile)...”*, potom se opisuje način na koji je to zlostavljanje vršeno i u konačnici, poimenično navode imena 8 lica, bez bilo kakvog određenja koji od njih imaju svojstvo ratnih zarobljenika, a koji civila. Obzirom da je riječ o bitnom elementu svakog od krivičnih djela za čije je

izvršenje optuženi Mustafić oglašen krivim, takva manjkavost u izreci presude, istu čini nerazumljivom, a na šta je branilac ovog optuženog osnovano ukazao žalbom.

79. Nadalje, u izreci presude navode se radnje kojima je zlostavljanje zatočenih lica vršeno. Ukupno su optuženom stavljene na teret četiri radnje izvršenja i to da je zatočena lica: (1) tukao nogama, rukama i palicom, (2) prisiljavao ratne zarobljenike da tuku jedan drugog, (3) vršio na iste psihički pritisak u namjeri da priznaju učinjenje ili odaju informacije o krivičnim djelima i (4) za vrijeme izvođenja prisilnih radova prisiljavao ih da trče noseći drva za ogrev. Međutim iz izreke presude, kako to branilac osnovano žalbom ukazuje, ne može se zaključiti koje od navedenih radnji su preduzete prema kojem oštećenom, kao i da li su preduzete prema ratnom zarobljeniku ili civilu, nego se isti samo zbirno navode, a što izreku presude takođe čini nerazumljivom.

80. Imajući u vidu počinjene bitne povrede odredaba krivičnog postupka, iz člana 297. stav 1. tačka k) ZKP BiH, a koje imaju karakter apsolutno bitnih, apelaciono vijeće je u obavezi, u smislu odredbe člana 315. stav 1. tačka a) ZKP BiH, prvostepenu presudu ukinuti u osuđujućem dijelu u odnosu na svu trojicu optuženih, te odrediti održavanje pretresa pred vijećem Apelacionog odjeljenja.

81. Imajući u vidu da je prvostepena presuda u osuđujućem dijelu ukinuta uvažavanjem žalbi branilaca optuženih Adila Ružnića i Emira Mustafića, a u odnosu na optuženog Mehuru Selimovića temeljem principa *beneficium cohesionis*, i to zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačke k) ZKP BiH sadržane u nerazumljivosti i protivrječnosti tog dijela presude, to žalbeni prigovori Tužilaštva, a koji se tiču pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja u osuđujućem dijelu presude i odluke o krivičnopravnim sankcijama, nisu mogli biti ni ispitani. Isto tako nisu mogli biti ispitani ni ostali prigovori iz žalbi branilaca optuženih.

82. U ponovljenom postupku, apelaciono vijeće će otkloniti učinjene bitne povrede odredaba krivičnog postupka, ponovo izvesti već izvedene relevantne dokaze, po potrebi i dodatne dokaze, te uz ocjenu ostalih žalbenih navoda, biti u mogućnosti donijeti novu na zakonu zasnovanu presudu.

83. Na osnovu svega navedenog, a u skladu sa članom 315. stav 2. ZKP-a BiH, odlučeno je kao u izreci ove presude.

ZAPISNIČAR

Nevena Aličehajić

PREDSJEDNIK VIJEĆA

SUDIJA

Mirko Božović

POUKA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude žalba nije dozvoljena.